

Lampunvarjostimet olivat punaiset, ja vain toinen valo oli päällä. Valaisimet olivat sängyn molemmilla puolilla tummanruskeilla yöpöydillä. Aino inhosi punaista väriä, se oli huoramainen. Sängyyn sidottuna hän ei voinut sammuttaa valoa. Hotellihuoneessa tanssi tuntematon tyttö. Hänellä oli valkoinen naamari kasvoillaan, ja tyttö heilutti käsiään kuin lintu. Välillä hän pysäytti toimintansa ja sanoi: "Me kierrämme aina vain ympyrää." Aino ei muistanut kuinka joutui hotellihuoneeseen, tai edes koko hotelliin. Hän oli ollut siinä puistossa, jossa oli pieni lampi missä lapsena oli kaloja. Aino ei tiennyt, oliko hän ollut ohikulku matkalla vai istumassa puiston valkoisella penkillä? Tänään oli lämmin syyspäivä. Oli paljon mahdollista, että hän istui penkillä. Ainon luokse tuli tämä tyttö. Hänellä oli valkoinen naamari kasvoilla. Mitä hän salasi? Kuinka tyttö sai hänet vangittua tähän huoneeseen? Huoneessa oli myös mies. Hänellä oli siniset farkut ja huonosti istuva farkkutakki, sen alta näkyi harmaa villapaita, se oli likainen. Hän seisoi sängyn päädyssä ja katseli x-muotoon sidottua Ainoa. Miehellä oli tyhjä katse, ihan kuin hänet olisi huumattu. "Tämä hotellihuone ei ole minulle tuttu. Vai onko?" Aino kysyi, eikä ollut varma vastaisiko kukaan hänelle mitään. Mies oli kokoajan hiljaa, tytön puheissa ei ollut järkeä. "Älä kysele tuhansia kysymyksiä, jos on vain yksi vastaus." Tyttö tuli ihan lähelle Ainoa ja kuiskasi nämä sanat. "Miksi sinulla on naamio? Ota se pois." "Meillä kaikilla on naamio. Jos ottaisit omasi pois, muistaisit olleesi tässä hotellihuoneessa." "Ei. En ole ollut täällä aikaisemmin." Aino katsoi huonetta. Televisio oli auki, mutta sen ääni oli pois. Pöydällä oli tumma lankapuhelin ja pystyssä oleva ravintolaketjun mainos. Sängyssä oli karheat ja puhtaat lakanat. Mies seisoi edelleen liikkumattomana ja tuijotti suoraan Ainoa. Mies oli liikkunut vain sen verran, että hän oli kallellaan. Se oli epäinhimillisen näköistä. Mieheessä oli myös jotain oudon poissaolevaa. Aino ei silti saanut mieleensä mitä se voisi olla. "Tunnusta olleesi täällä. Päästän sinut sitten vapaaksi." "Olen ollut." "Sinun pitää myös tarkoittaa sitä." "Kuka sinä olet? Ota naamari pois." Aino sanoi. Sängyn päädyssä oleva mies kallistui entisestään. Lopulta hän kaatui, ja jäi lattialle makaamaan. "Älä välitä. Se oli täytetty." "Mitä?" Se oli totta. Aino tajusi mikä mikä mieheessä oli väärin. Mies oli täytetty. Pahinta oli se, että Aino muisti mistä mies oli tullut tähän huoneeseen. Aino ei tiennyt miten se oli mahdollista, mutta hän muisti. Se oli ostettu liikkeestä nimeltä "Paholaisen piloja". Liike oli auki vain tilauksesta, ja sitä piti mies jonka pystyi näkemään vain unissa. Se oli kuitenkin toinen tarina. Täytetyn miehen liima ja lakka haisivat vielä hotellihuoneesta. Hänet oli vasta täytetty tätä tilnnetta varten. Hänen tarkoitus oli viedä huomio, mutta mies kaatui joka kerta. Mihin voi valittaa jos täytetty ihminen ei pysynyt pystyssä? "Me pyörimme ympyrää." Tyttö sanoi. "Ei." "Joka kerta kun sinä kuolet tässä hotellihuoneessa, jossain syntyy uusi sinä." Aino halusi pois. Hän halusi kotiin. Omaan valkoiseksi sisustettuun kotiinsa. "Mitä sinä puhut?" "Kymmenen vuoden päästä olemme samassa tilanteessa. Minä väittelemässä nuoren tytön kanssa siitä, etten muista käyneeni ikänä tässä huoneessa." "Lopeta." "En! Sen jälkeen tyttö uskoo vahvasti että vain tappamalla sinut tämä kaikki pysähtyy, eikä elämä pyöri enää samaa ympyrää." "Mutta minä en ole käynyt tässä huoneessa." "Näyttävätkö nämä kasvot tutuilta?" Tyttö otti naamion kasvoiltaan ja katsoi Ainoa silmiin. Aino ei voinut erehtyä. Hän oli tämä tyttö. Kymmenen vuotta nuorempana. Ensimmäin veitsen isku osui kaulaan. Se painui syvällä ja sokki valtasi nopeasti, eikä hän tuntenut enää toista iskua. Aino tiesi, ettei ympyrä pysähtynyt tappamalla, sillä se vain jatkui. Silti hän ei voinut muuta, ei voisi ikinä.